

REGUŁA ŚW. BAZYLEGO
SKARBEM MĄDROŚCI CHRZEŚCIJAŃSKIEJ^x

Drodzy Bracia i Siostry w Panu

Zgodziłem się chętnie na specjalną audiencję, wyrażoną swego czasu w prośbie przez Waszego Wielebnego Ojca Protoarchimandrytę, ponieważ wiem, jak wielką wagę przypisujecie temu spotkaniu pragnąc uczcić zakończenie obchodów 1600-letniej rocznicy śmierci św. Bazylego Wielkiego, z którego Wasz Zakon, wspólnie z innymi, czerpie natchnienie jako od swego Założyciela i niedoścignionego Wzoru.

Dziękując Ojcu Izydorowi Patryli za miłe słowa, w których wyraził wasze wspólne uczucia, kierując do wszystkich moje serdeczne pozdrowienia: do Was tu obecnych, jak i do mnichów i mniszek całego waszego zakonu, rozproszonych po świecie w różnych wspólnotach, usiłujących żyć wiernym przestrzeganiem Reguły zakonnej, mimo niemałych trudności, stwarzanych przez niektóre sytuacje życiowe.

Odważne przywiązanie do Chrystusa, Kościoła i Reguły odziedziczone od waszych współbraci i sióstr, winno być wzorem dla wszystkich i pobudzać Was zawsze do coraz szlachetniejszego i mocniejszego przyłgnięcia do niezwyklej łaski po-

^x Przemówienie Ojca św. Jana Pawła II do członków Zakonu Bazyliańskiego św. Jozafata, przyjętych na audiencji prywatnej 14 II 1980 r. pod przewodnictwem Protoarchimandryty Izydora Patryli, Prokuratora Generalnego Pawła Myskiwa i Matki Generalnej Emelii Prokopik na zakończenie obchodów 1600-lecia śmierci św. Bazylego. OsRom 120/1980/ nr 38, 1-2, tłum. z włoskiego ks. Stanisław Longosz.

wołania śladami tego, którego uważacie za waszego prowadzącą i Mistrza. Nauka św. Bazylego, przekazana jako autentyczny "sensus Christi" także i dziś jest bardzo aktualna. Czyż bowiem nie jest znaczący pod tym względem fakt, że Reguła rozpoczyna się od ustawienia na naczelnym miejscu przykazania miłości Boga i bliźniego, na którego potrzeby duchowość nowożytna jest tak bardzo uwrażliwiona. Ascetyczna droga, którą kroczy św. Bazyl, jest właśnie w całości orientowana na aktualizację tego ideału.

Jeżeli zakonnik oczyszcza swoje serce przez praktykowanie ubóstwa, milczenia, oderwanie się od świata i owej typowej bazylikańskiej cnoty, którą jest "zastanawianie się nad sobą", to czyni dlatego, że mądrość kwitnąca w sercach czystych, zapewnia poznanie i miłość Boga. Również pokorne i trwałe oddawanie się modlitwie i skupieniu, tak często zalecane w Regule, znajduje swoje uzasadnienie w obietnicy zawartej w słowach Chrystusa o możliwości przyspieszonego osiągnięcia Boga "w tajnikach duszy"¹.

Drugi biegun "największego przykazania" - miłość do bliźniego, zakorzeniona jest głęboko w sercu ludzkim. Wie o tym św. Bazyl mówiąc: "Któż nie wie, że człowiek jest istotą towarzyską i społeczną, a nie czymś samotnym i dzikim"². Biskup Cezarej świadom również, jak wielkie spustoszenie spowodował grzech w sercu ludzkim, nieustannie przypomina swoim zakonnikom, że zdolność otwarcia się z miłością na czyny miłosierdzia względem bliźniego jest owocem długiej i twardej walki z własną pychą, przewrotnymi myślami i egoizmem. Ten tylko, kto potrafi "ustrzec" swoje serce³ w oderwaniu od prze-

1 Parvum Asceticon, Interrogatio II, 14, PL 103, 491 C.

2 Tamże, 67, PL 103, 491 C.

3 Tamże, 85, PL 103, 492 B.

lotnych zachcianek i różnorodnych, rozpraszających zajęć, może osiągnąć w swoim życiu prawdziwą zdolność ofiarowywania siebie. W takim altruistycznym nastawieniu do drugiego znajdzie on tajemnicę pełnego rozwoju osobowego, ponieważ "kto kocha bliźniego, udoskonala swoją miłość względem Boga, ponieważ sam otrzymuje to, co świadczy bliźniemu"⁴.

Oto niektóre tylko "perły" bardzo bogatego skarbu ukrytego w "skarbcu" Reguły. Waszym zadaniem jest odkrywanie go i korzystanie z niego przez codziennie ponawiany trud i osobistą refleksję nad nauką waszego Mistrza i Ojca. Jego słowami i ja pragnę Was serdecznie zachęcić do zachowywania w waszym życiu prymatu miłości względem Boga i bliźniego, zalecając Wam z usilną troską to, co doskonalsze i lepsze: "abyście każdą chwilę waszego życia spędzali na poszukiwaniu rzeczy szlachetniejszych i wybieraniu pożyteczniejszych"⁵.

Z tym życzeniem proszę dla Was i waszych zakonnych poczyniń, które są zarazem aktywne i kontemplacyjne, o obfite łaski niebieskie. Obecnie zaś ze szczególnymi wyrazami miłości udzielam Wam i członkom waszych zakonów łaskawego Błogosławieństwa Apostolskiego.

JAN PAWEŁ II, PAPIEŻ

4 Tamże, 83, PL 103, 492 B.

5 Tamże, Proemium 7-8, PL 103, 487 B.